

Věcné právo

Zrušení věcného břemene bez peněžité náhrady za použití ustanovení § 336a odst. 2 o. s. ř. není vyloučeno ani tehdy, když bylo založeno ještě před vznikem exekvovaného dluhu povinného. A to za předpokladu, že věcné břemeno bylo povinným založeno ve prospěch osoby, která je s ní personálně a majetkově spojena a prodejem nemovitosti má být uspokojen závazek, který povinnému sice vznikl až po zřízení věcného břemene, ale existoval již před jeho zřízením, a to vůči další třetí osobě, která je s povinným rovněž personálně a majetkově spojena a jejíž dluh se povinná po vzniku věcného břemene zavázala splnit.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 20 Cdo 780/2020 ze dne 5.5.2020)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněné INVESTKARIOS spol. s r. o. se sídlem v P., zastoupené JUDr. I.B., advokátem se sídlem v P., proti povinné Rajmanova dílna, s. r. o., se sídlem v R., zastoupené JUDr. R.J., advokátem se sídlem v P., za účasti oprávněného z věcného břemene Nadačního fondu Jendy Rajmana se sídlem v R., zastoupeného JUDr. R.J., advokátem se sídlem v P., pro 1 460 000 Kč s příslušenstvím, o určení ceny nemovité věci, vedené u soudního exekutora Mgr. Petra Polanského, Exekutorský úřad Liberec, pod sp. zn. 131 EX 2327/17, o dovolání povinné a oprávněného z věcného břemene proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31. října 2019, sp. zn. 20 Co 216/2018, tak, že dovolání povinné a oprávněného z věcného břemene se zamítá.

Z odůvodnění :

1. Soudní exekutor Mgr. P.P., Exekutorský úřad Liberec, usnesením ze dne 6. 6. 2018, č. j. 131 EX 2327/17-54, rozhodl o ceně, když určil, že se exekuce prodejem nemovitostí povinné týká pozemku st. parc. č. 167, zastavěná plocha a nádvoří, o výměře 240 m², jehož součástí je stavba občanského vybavení č. p. 24, Rožďalovice, zapsaného na LV č. 58 pro katastrální území Rožďalovice, obec Rožďalovice, okres Nymburk, dále též jen „předmětné nemovitosti“ (výrok I.), že příslušenství těchto nemovitostí tvoří přípojky sítí VV, NN, VK, ústřední topení (tepelné čerpadlo), sociální příslušenství tvořené vanou, sprchovým koutem, 4x splachovacím WC, umyvadlem, dále keramický boiler, kuchyňská linka, klimatizační jednotky (výrok II.), že výsledná cena předmětných nemovitostí včetně příslušenství činí 5 120 000 Kč (výrok III.), že prodejem v dražbě zanikne věcné břemeno užívání všech prostor za účelem provozu knihařské dílny a muzea knihařství, za účelem spravování a uskladňování movitých věcí i dalších předmětů ve vlastnictví oprávněného z věcného břemene dle smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 10. 2. 2012 svědčící ve prospěch oprávněného z věcného břemene, kterým je Nadační fond Jendy Rajmana, R., IČO: 26704323 (výrok IV.), a že znalci Ing. M.D. se přiznává znalečné ve výši 16 175 Kč (výrok V.).

2. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 31. 10. 2019, sp. zn. 20 Co 216/2018, k odvolání povinné a oprávněného z věcného břemene usnesení soudního exekutora ve výroku IV. změnil tak, že věcné břemeno zanikne bez náhrady ke dni 31. 5. 2020 a jiná věcná břemena, výměnky, nájemní, pachtovní či předkupní práva, která prodejem v dražbě nezaniknou, nejsou známa; jinak usnesení soudního exekutora v napadených výrocích I. - IV. potvrdil. Odvolací soud zjistil, že povinná je výlučným vlastníkem předmětných nemovitostí, že k předmětným nemovitostem je zapsáno jako omezení vlastnického práva věcné břemeno výhradního užívání všech prostor po celou dobu existence oprávněného z věcného břemene, že věcné břemeno bylo zřízeno za účelem provozu knihařské dílny

a muzea knihařství, za účelem spravování a uskladňování movitých věcí a dalších předmětů ve vlastnictví oprávněného z věcného břemene, že věcné břemeno bylo zapsáno na podkladě smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 10. 2. 2012 s právními účinky vkladu práva ke dni 13. 2. 2012 uzavřené mezi povinnou (jednajícím P. H.) a oprávněným z věcného břemene (jednajícím B. H.), že věcné břemeno bylo zřízeno ve prospěch oprávněného z věcného břemene a k tíži povinné jako vlastníka předmětných nemovitostí, jakož i všech budoucích vlastníků předmětných nemovitostí a že bylo zřízeno za úplaty ve výši 51 167 Kč. Odvolací soud dospěl k závěru, že jsou dány předpoklady pro zrušení věcného břemene, neboť v projednávané věci jsou naplněny podmínky ustanovení § 336a odst. 2 občanského soudního řádu. Věcné břemeno výrazně omezuje možnost prodat předmětnou nemovitost, neboť jeho existence, která není ničím omezena, znemožňuje každému vlastníku nemovitosti po dobu existence oprávněného z věcného břemene veškeré užívání zatížené nemovitosti bez jakékoliv finanční náhrady. Osoby povinné a oprávněného z věcného břemene jsou personálně propojeny fyzickými osobami H. a jeho manželky a tyto osoby jsou zainteresovány na využití předmětné nemovitosti ve vlastnictví povinné (právnícké osoby, kterou ovládají), k účelu, pro který založili nadační fond (který vedou), jemuž jako statutární zástupce povinné umožnili neomezené užívání předmětné nemovitosti zřízením věcného břemene. Nicméně pro vlastníka předmětné nemovitosti, který nebude s rodinou H. spřízněn či personálně propojen, nebude mít věcné břemeno žádný osobní přínos a pouze mu znemožní výkon jeho vlastnických práv, bez ohledu na to, zda bude mít sám zájem na provozu muzea v předmětné nemovitosti, neboť ten je v kompetenci oprávněného z věcného břemene, a současně nebude zbaven svých povinností plynoucích z vlastnictví předmětné nemovitosti, jako například péče a údržba nemovitosti. Naplněný je podle odvolacího soudu i předpoklad, že zatížení předmětné nemovitosti věcným břemenem je nepřiměřené výhodě oprávněného. Věcné břemeno bylo zřízeno za jednorázovou úplatu ve výši 51 167 Kč a oprávněný z věcného břemene nemovitost nadále užívá bez jakékoliv finanční náhrady; rekonstrukce předmětné nemovitosti sice prováděl oprávněný z věcného břemene, avšak byly hrazeny z dotací a darů poskytnutých nadačnímu fondu, který byl za tímto účelem zřízen, tyto investice tedy není možné zohlednit ve výši úplaty za užívání věcného břemene. Odvolací soud rovněž zohlednil okolnosti vzniku vymáhané pohledávky a v závislosti na tom možnou souvislost zřízení věcného břemene s budoucím ztížením jejího vymáhání. Vymáhaný dluh povinné vznikl z důvodu jejího směnečného rukojemství na směnce vystavené H., zajišťující jeho původní dluh z roku 2010, přičemž tento dluh byl zajištěn několika směnkami vystavenými v letech 2012 a 2015, avalovanými povinnou. Ačkoliv tedy bylo věcné břemeno zřízeno smlouvou ze dne 10. 2. 2012 a povinná avalovala směnku až v roce 2015, nelze podle odvolacího soudu vyloučit souvislost zřízení věcného břemene s původním dluhem H. vzniklým v roce 2010. Z důvodu, že dotace poskytnutá oprávněnému z věcného břemene na projekt muzea knihařství byla vázána dobou udržitelnosti projektu v trvání 5 let od jeho dokončení, odvolací soud změnil datum zániku věcného břemene až po této době, tedy k datu 31. 5. 2020. Odvolací soud konečně neshledal předpoklady pro stanovení náhrady za zánik věcného břemene ve prospěch oprávněného z věcného břemene, a to s ohledem na personální propojení povinné a oprávněného z věcného břemene, na okolnosti a účel zřízení věcného břemene i okolnosti vzniku dluhu.

3. Proti usnesení odvolacího soudu podali povinná a oprávněný z věcného břemene dovolání. Namítají, že odvolací soud změnil rozhodnutí soudního exekutora tak, že věcné břemeno zanikne bez náhrady, aniž by však dovolatele s tímto právním názorem předem seznámil a dal jim prostor k vyjádření. Tímto postupem odvolací soud zasáhl do ústavně zaručených práv dovolatelů. Dále namítají, že v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena otázka procesního práva, zda při posuzování podmínek pro zrušení věcného břemene je rozhodující pouze výše úplaty za zřízení věcného břemene, či zda je nutno zohlednit veškeré okolnosti, za nichž bylo věcné břemeno zřízeno a k nimž došlo v průběhu trvání věcného břemene, a to včetně finančních prostředků, které oprávněný z věcného břemene investoval do zatížené nemovitosti po dobu trvání věcného břemene. Věcné břemeno bylo zřízeno s vědomím, že oprávněný z věcného břemene bude dále investovat do

předmětné nemovitosti za účelem otevření muzea a jen díky těmto investicím ze strany oprávněného z věcného břemene mají předmětné nemovitosti takto vysokou hodnotu. Z tohoto důvodu by měla být oprávněnému z věcného břemene poskytnuta náhrada za jeho zrušení. Dovolatelé konečně s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 316/2016 a sp. zn. 21 Cdo 3059/2019 namítají, že dovolacím soudem je řešena rozdílně otázka, zda má být součástí výroku o zrušení věcného břemene rovněž výrok, zda je věcné břemeno zrušeno za náhradu či bez náhrady. Určení, zda tzv. excesivní závada zaniká s náhradou či bez náhrady je povinnou náležitostí rozhodnutí o jejím zrušení. V projednávané věci odvolací soud sice rozhodl tak, že věcné břemeno zaniká bez náhrady, avšak toto své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil. Dovolatelé navrhli, aby dovolací soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dovolatelé v dovolání současně navrhli odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí.

4. Oprávněná ve svém vyjádření namítá, že odvolací soud rozhodnutí soudního exekutora ve své podstatě nezměnil, pouze v části výroku IV. (o zániku věcného břemene) rozhodnutí soudního exekutora výrok doplnil, protože neobsahoval stanovení náhrady za věcné břemeno, a změnil den, ke kterému věcné břemeno zaniká. Jde tedy o upřesnění výroku, a nikoliv o překvapivé rozhodnutí. Dále namítá, že posouzení podmínek zániku věcného břemene a úvahu o přiměřenosti výhody z věcného břemene nelze zobecnit, ale je tyto úvahy provést v každém jednotlivém případě a z konkrétních okolností případu vyvodit závěry tak, jak to učinil odvolací soud. Oprávněný z věcného břemene v projednávané věci s ohledem na personální provázanost zainteresovaných osob musel vědět, že investuje do nemovitosti, z níž se může oprávněná domáhat úhrady dluhu zatěžujícího jednatele povinné a člena správní rady oprávněného z věcného břemene v jedné osobě, proto není případný ani dovolateli vznesený argument rozporu s dobrými mravy. Oprávněná navrhla, aby dovolací soud dovolání povinné a oprávněného z věcného břemene odmítl, popřípadě aby je zamítl jako nedůvodné.

5. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (srov. Čl. II bod 2 zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony) – dále jen „o. s. ř.“. Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnými osobami ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se dovolací soud zabýval otázkou přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř.

6. Napadené usnesení mimo jiné závisí na posouzení právní otázky [zda při rozhodování o zániku věcného břemene podle ustanovení § 336a odst. 2 o. s. ř. lze bez peněžité náhrady zrušit i zátěž na nemovitosti, která vznikla dříve, než vymáhaný závazek], která dosud nebyla v judikatuře dovolacího soudu v úplnosti vyřešena. Dovolání je tedy přípustné ve smyslu § 237 o. s. ř. Dovolací soud proto přezkoumal napadené usnesení ve smyslu § 242 o. s. ř. bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání povinné a oprávněného z věcného břemene není důvodné.

7. Z ustanovení § 336a odst. 1 o. s. ř. se podává, že podle výsledků ocenění a ohledání provedeného podle § 336 o. s. ř. určí soud

- a) nemovitou věc, které se výkon týká,
- b) příslušenství nemovité věci, kterého se výkon týká,
- c) výslednou cenu nemovité věci a jejího příslušenství, kterého se výkon týká,
- d) soudu oznámená nebo jinak známá věcná břemena, výměnky a nájemní, pachtovní či předkupní práva, která prodejem v dražbě nezaniknou.

8. Podle ustanovení § 336a odst. 2 o. s. ř. soud zároveň může rozhodnout o zániku nájemního či pachtovního práva, výměnku nebo práva odpovídajícího věcnému břemenu, jestliže

a) je nájemné či pachtovné, případně poměrná část výnosu z věci zcela nepřiměřená nájemnému či pachtovnému, případně poměrné části výnosu z věci v místě a čase obvyklé nebo je-li věcné břemeno či výměnek zcela nepřiměřený výhodě oprávněného,

a

b) toto právo výrazně omezuje možnost prodat nemovitou věc v dražbě.

9. Dovolací soud již dříve uzavřel, že jde-li o nájemní či pachtovní právo, výměnek nebo právo odpovídající věcnému břemeni (o tzv. excesivní závady), může soud v usnesení rozhodnout o jejich zániku v případě, že jsou splněny předpoklady kumulativně uvedené v ustanovení § 336a odst. 2 o. s. ř. Kdyby totiž i takové tzv. excesivní závady měly přejít na vydražitele, bylo by uspokojení zástavního věřitele z výtěžku prodeje zástavy v rozporu se smyslem a účelem zajištění pohledávek prostřednictvím zástavního práva ztíženo nebo dokonce znemožněno. To, kdy jsou splněny předpoklady k rozhodnutí o zániku tzv. excesivních závad, soud zkoumá v každém jednotlivém případě podle zjištěných konkrétních okolností. Jde-li o nájemní či pachtovní právo, výměnek nebo právo odpovídající věcnému břemeni, které vzniklo až poté, co již k nemovitosti bylo zřízeno zástavní právo, a bylo-li by zohlednění takové závady ve výsledné ceně prodávané zástavy na újmu (byť i částečného) uspokojení zástavního věřitele, je zpravidla odůvodněn závěr, že jsou dány předpoklady k rozhodnutí o zániku tzv. excesivních závad podle ustanovení § 69 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „ex. řád“), a § 336a odst. 2 o. s. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 11. 2016, sp. zn. 21 Cdo 3178/2016, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2019, sp. zn. 21 Cdo 41/2018). Právě popsanou judikaturou Nejvyššího soudu se odvolací soud řídil a jasně a srozumitelně (viz výše) vysvětlil, proč má za přiměřené, že věcné břemeno bylo za daných okolností na místě zrušit bez peněžité náhrady k 31. 5. 2020, a to i po zohlednění skutkových okolností zvýrazněných dovolateli. Úvahu odvolacího soudu není na místě pokládat za „absurdní“, a „zcela v rozporu s dobrými mravy“, jak tvrdí dovolatelé, a proto dovolací soud nemá důvod do ní zasahovat (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 22 Cdo 3057/2016, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 9. 2016, sp. zn. 26 Cdo 791/2016). Nelze rovněž přehlédnout, že odvolací soud zohlednil okolnosti na straně dovolatele, když stanovil, že věcné břemeno zanikne bez náhrady ke dni 31. 5. 2020, tedy až poté, co uplyne pětiletá doba udržitelnosti projektu muzea knihařství, v souvislosti s nímž zrušované věcné břemeno přímo souviselo a na něž byla navázána i účelová dotace.

10. Posuzovaný případ se od situací, jimiž se dovolací soud již typově po právní stránce zabýval, liší tím, že tzv. excesivní závada vznikla dříve, než exekvovaná pohledávka. Ani při zvážení, zda je na místě i za těchto okolností zrušit právo odpovídající věcnému břemeni, však nelze a priori vyloučit, že bude s ohledem na konkrétní okolnosti vzniku vymáhaného dluhu i excesivní závady přiměřené rozhodnout podle § 336a odst. 2 o. s. ř. o zániku zátěže na nemovitosti bez peněžité náhrady.

11. V projednávané věci odvolací soud zdůraznil, že vymáhaný dluh povinné vznikl proto, že v letech 2012 a 2015 avalovala směnky vystavené H., zajišťující jeho původní dluh z roku 2010. Věcné břemeno bylo sice zřízeno na základě smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 10. 2. 2012 a povinná avalovala směnku až v roce 2015, podle odvolacího soudu však existuje (i s ohledem na personální propojení dlužníka H., povinné a oprávněného z věcného břemene) souvislost zřízení věcného břemene s původním dluhem H. vzniklým v roce 2010. Odvolacímu soudu je třeba dát za pravdu, že jedná-li personálně nebo majetkově propojené subjekty ve vzájemné shodě, která má přinést všem z nich nebo některému z nich aktuálně nebo i v budoucnosti prospěch, jde o okolnost hodnou zvláštního zřetele, kterou exekutor (soud) rovněž zohledňuje při úvaze o aplikaci ustanovení § 336a odst. 2 o. s. ř. Jestliže tedy odvolací soud po zvážení této skutečnosti, jakož i dalších konkrétních okolností případu dospěl k závěru, že věcné břemeno je na místě zrušit bez peněžité

náhrady, nevybočuje tato jeho úvaha ani z výše popsané judikatury dovolacího soudu, ani není v rozporu se smyslem ustanovení § 336a odst. 2 o. s. ř., jímž je zajistit, aby nemovitost byla před exekučním prodejem oproštěna od svým vznikem i charakterem nepřiměřených závad, které zabraňují jejímu prodeji a tím i uspokojení pohledávky oprávněného. Závěr odvolacího soudu o jednání H., povinné i Nadačního fondu Jendy Rajmana ve vzájemné shodě je mimo jiné a srozumitelně opřen i skutkové zjištění odvolacího soudu, že podmínkou prodloužení splatnosti původního dluhu H. bylo převzetí směnečného rukojemství povinné na směnkách zajišťujících dluh H., jakož i fakt, že smlouvu o zřízení věcného břemene podepsal jménem povinné H. a jménem oprávněného z věcného břemene B. H.

12. Lze tedy shrnout, že zrušení věcného břemene bez peněžitě náhrady za použití ustanovení § 336a odst. 2 o. s. ř. není vyloučeno ani tehdy, když bylo založeno ještě před vznikem exekvovaného dluhu povinného. A to za předpokladu, že věcné břemeno bylo povinným (obchodní korporací) založeno ve prospěch osoby, která je s ní personálně a majetkově spojena (zde Nadační fond Jendy Rajmana) a prodejem nemovitosti má být uspokojen závazek, který povinnému sice vznikl až po zřízení věcného břemene, ale existoval již před jeho zřízením, a to vůči další třetí osobě, která je s povinnou rovněž personálně a majetkově spojena (zde H.) a jejíž dluh se povinná po vzniku věcného břemene zavázala splnit.

13. Dovolatelé dále namítají, že odvolací soud zasáhl do jejich práva na spravedlivý proces, když napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí soudního exekutora tak, že věcné břemeno zanikne bez náhrady, aniž by dovolatele předem se svým právním názorem seznámil a dal jim prostor se k němu vyjádřit. Dovolatelé tak ve své podstatě namítají překvapivost a nepředvídatelnost rozhodnutí odvolacího soudu. Pomíjí však, že ke změně rozhodnutí soudního exekutora došlo pouze ve vztahu k určení (pozdějšího) data, ke kterému má věcné břemeno zaniknout. Právní důvody, pro které odvolací soud v zásadní části rozhodnutí soudního exekutora potvrdil, v základu korespondují s právními důvody (a na ně navázanými skutkovými okolnostmi), pro které rozhodl soudní exekutor. Soudní exekutor ve shodě s odvolacím soudem totiž rozhodli ve smyslu ustanovení § 336a odst. 2 o. s. ř. o zrušení věcného břemena bez náhrady po zvážení konkrétních okolností případu a zkoumání, zda byly naplněny podmínky předpokládané ustanovením § 336a odst. 2 o. s. ř. pro zrušení věcného břemene. Dovolatelé tedy měli a museli mít vědomost o tom, které skutkové okolnosti bude odvolací soud zřejmě bude pokládat za podstatné. Skutečnost, že odvolací soud se nepřiklonil k argumentům dovolatelů (jež směřovaly mimo jiné i k tomu, aby odvolací soud případně shledal, že zrušení věcného břemene bez náhrady není přiměřené), sama o sobě neznamená, že dovolatelé takový výsledek nemohli očekávat.

14. Dovolatelé konečně poukazují na údajný rozpor mezi usnesením Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2016, sp. zn. 20 Cdo 316/2016, a usnesením Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2019, sp. zn. 21 Cdo 3059/2019, spočívající v tom, že z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2016, sp. zn. 20 Cdo 316/2016, se podává, že náležitostí výroku usnesení o ceně, kterým je zrušeno věcné břemeno, je i výrok, zda je věcné břemeno zrušeno s náhradou nebo bez náhrady, zatímco z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2019, sp. zn. 21 Cdo 3059/2019, plyne, že není povinností soudního exekutora v rozhodnutí podle ustanovení § 336a odst. 2 o. s. ř. rozhodnout současně o tom, zda uvedená práva zanikají s peněžitou náhradou, nebo bez takové náhrady. Vyřešení této otázky však nemůže založit přípustnost dovolání proto, že její vyřešení není v posuzovaném případě podstatné a rozhodnutí odvolacího soudu na ní nezávisí (srov. např. srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2376/2013, nebo s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. 29 NSČR 53/2013). Odvolací soud totiž ve výroku svého usnesení rozhodl, že „věcné břemeno zanikne bez náhrady ke dni 31. 5. 2020“, a důvody, pro jaké rozhodl, že ke zrušení věcného břemene má dojít bez náhrady uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí (srov. bod 33 odůvodnění odvolacího soudu). Je tedy nadbytečné zabývat se tím, zda je určení, že věcné břemeno zaniká bez peněžitě náhrady (popř.

s peněžitou náhradou) nezbytnou součástí výroku rozhodnutí, když jej napadené usnesení odvolacího soudu obsahuje. Dovolací soud nadto dodává, že nesdílí blíže neodůvodněné přesvědčení dovolatelů, že odvolací soud nedostatečně odůvodnil, proč rozhodl o zrušení věcného břemene bez peněžité náhrady. Odvolací soud se ve svém rozhodnutí (srov. bod 33 odůvodnění odvolacího soudu) touto otázkou zabýval, když s odkazem na judikaturu dovolacího soudu (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2016, sp. zn. 20 Cdo 316/2016) dospěl k závěru, že možnost přiznání náhrady za zrušení věcného břemene vyloučena není, avšak v projednávané věci s ohledem na personální propojení povinné a oprávněného z věcného břemene, na okolnosti a účel zřízení věcného břemene i okolnosti vzniku dluhu nejsou předpoklady pro přiznání náhrady dány.

15. Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správné. Protože nebylo zjištěno, že by řízení bylo postiženo některou z vad, uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání povinné a oprávněného z věcného břemene podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

16. Dovolatelé v dovolání navrhují odklad vykonatelnosti dovoláním napadeného usnesení odvolacího soudu. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 23. 8. 2017, sp. zn. III. ÚS 3425/16, dospěl k závěru, že lze akceptovat takový postup, kdy o návrhu na odklad vykonatelnosti Nejvyšší soud rozhodne spolu s dovoláním, aniž by se zabýval důvody, pro které je jeho vydání navrhováno, to však za předpokladu, že se tak stane ve lhůtě přiměřené pro samotné rozhodnutí o návrhu na odložení výkonu rozhodnutí. Stejně tak nelze nic namítat proti tomu, kdy Nejvyšší soud ve stejné lhůtě projedná dovolání meritorně. Vzhledem k tomu, že dovolací soud o dovolání povinné a oprávněného z věcného břemene rozhodl neprodleně (tedy v Ústavním soudem zdůrazněné přiměřené lhůtě), nezabýval se jejich návrhem na odklad vykonatelnosti dovoláním napadeného usnesení odvolacího soudu. Výrok o návrhu na odklad vykonatelnosti je totiž ve vztahu k výroku, jímž se dovolací řízení končí zamítnutím dovolání, výrokem akcesorickým (srov. s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2017, sp. zn. 20 Cdo 4097/2017).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)